

Előszó

Tíz éve már, hogy Kiss István elment közülünk, itt hagyva családját, hivatását, 29 évig igazgatott művelődési házát, fotóit, filmjeit, rajzait, megannyi barátságra emlékeztető vízilovait és még oly sok mindent, hogy számba venni is lehetetlen. Itt hagyott egy egész életművet. Hatalmas formátumú ember volt, tele szebbnél-szebb tervekkel, világhírdítő gondolatokkal és indulatokkal.

"A közösségi ember eszményként való vállalása hosszú folyamat, s mindig is éltető közösséget feltételez. Mi csak indítani tudunk, a klubban eltöltött néhány év azonban jó irányba lendít; az innen kikerülő fiatalok bárhová kerülnek, keresik a közösséget, ha nem találják, teremtenek maguknak." – írta 30 évvel ezelőtt(!), 1973-ban, tanítóképzős szakdolgozatában.

S lám, e kötet maga is szavait igazolja, hisz megszületése is a művelődési házban és a klubban felnőtt és közösségi létre szocializálódott egykori fiatalok munkájának eredménye. Kell-e ennél hitelesebb igazolás egy életműnek, annak a balástyai három évtizednek, amelynek néhány dokumentumát veheti most kezébe a Kedves Olvasó.

Tisztelői – sokan voltak – a legkülönbébb jelzőket aggatták rá: nevezték polihisztornak, ötletmesternek, reneszánsz embernek. Önmagát azonban "csak" népművelőnek tartotta. A maga által írt idézőjel azonban önérzetesen és pontosan érzékeltette életformaként élt hivatásának fontosságát, nagyszerűségét. Nem halmozott föl soha semmit, nem volt más kincse, csak a méltósága, arra azonban érzékenyen vigyázott. Ez néha sikerült, néha nem – néha kitüntették, néha fegyelmezték (volna).

Öntörvényű személyisége és gondolkodása hol a hatalom, hol a sajtó érdeklődését vívta ki. Utóbbi eredménye az a vele és róla készült számtalan riport és interjú, amely a megyei és országos lapokban, rádióban és televízióban megjelent. Ezekből válogattuk a kötet egyik részét. Munkásságát jól jellemzi, hogy róla sokkal több írás jelent meg, mint tőle. Nem volt teoretikus alkat, 8 évet felölelő önfelmérését sem a tudománynak írta: maga akart meggyőződni arról, hogy nem "lusta disznó" és nem "éli világát". S bár szakírásokban nem bővelkedik hagyatéka, jó szívvel minősíthetjük annak szinte valamennyi klubnaplóját, mint ahogy a közreadott részlet is ezt bizonyítja. Kötetünk legyen a tisztelgő emlékezés dokumentuma.